

¹⁴Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük.

Kedves Testvéreim!

Mi az, ami igazán fontos?

Néhány éve elkezdett zavarni, hogy miközben a telefonok fényképező funkciójának köszönhetően gyakorlatilag minden családi eseményt fotó, vagy videó formájában rögzítünk, de az elkészült több ezer fénykép többségét soha nem nézzük meg. A karácsony utáni néhány szabad órában ezért elkezdtem átválogatni ezeket a képeket és egy összállítást készíteni, amelyet általában szilveszter este, vagy elsején közösen végignézzük. Így is egy órás az a film, ami ebből készül, de valóban előkerülnek olyan események, helyzetek, amelyekre már nem is emlékszünk, de mégis valamiért fontosak, vagy épp viccesek voltak.

Az idei családi kisfilmünk is elkészült már, és az egész család várja, hogy újra átéljük közös kalandjainkat.

A válogatás azonban nehéz folyamat. Ki kell szűrni, hogy mi fontos és mi nem annyira. Mert mindenre nincs idő. Ha az összes képet megnéznénk, amelyeket készítettünk, akkor jónéhány órát el kellene töltenünk a monitor előtt. Így viszont dönteni kell. Mi kerüljön bele? És közben még eszembe jut, hogy mennyi minden volt, amit nem is rögzítettünk képeken, mert ugye általában az örömteli eseményeket fotózzuk. De voltak kevésbé örömteli, szomorú napok is 2019-ben. Egy családi gyűjtemény inkább szól a szabadidőről, mint a munkával töltött órákról, napokról. Még kevésbé – ahogy Reményik mondja a „hétköznapi szörnyű szürkeség” időszakairól. Pedig voltak betegségek, megfáradások, veszteségek, bűnök... Ezek is életünk részei. Mi inkább csak a szépre szeretnénk emlékezni... de újra felteszem a kérdést: mi az, ami igazán fontos?

Fontos a család, fontos a munka, vagy hivatás, sok dolgot mondunk fontosnak. De mi az, amit magunkkal vihetünk mindezek közül?

Jób könyvében olvassuk: Mezítelen jöttem ki anyám méhéből, mezítelenül is megyek el... az Úr adta, az ÚR vette el, áldott legyen az Úr neve.

Igen, ismerjük ezeket az igéket, ugyanakkor csodálkozunk Jóbon, hogy ezt ki tudta mondani, amikor az összes gyermekét elveszítette, azért az kicsit árnyalja a képet, hogy hiába próbálják vigasztalni, mégis vigasztalhatatlan marad, mert emberek vagyunk, és emberként igenis fontosnak tartunk dolgokat.

Az óév este számomra már régóta a számvetésről is szól. Végiggondolom mindazt, amit kaptam az Istentől. De mai igénk ezen túlmutat:

¹⁴Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük.

A zsidókhöz írt levél az újszövetség egyik legvitatottabb irata. Nem a tartalma miatt, hanem a szerző és a címzettek tekintetében. Nem tudni kinek íródott, csak egyetlen támpont van, épp az alapigénket követő versekben szól Timóteus kiszabadulásáról, és hogy a szerző vele együtt meglátogatja a címzetteket. Ebből feltételzhetjük, hogy Efezusból írodik a levél, hiszen Timóteus ennek a városnak volt a püspöke. Efezus az első században a Római Birodalom második legfontosabb városa volt, közel félmillió lakóval, a világ hét csodája közé sorolt Diana templommal, fényűző gazdagsággal. Mindez miért fontos? Mert ha ma a térképre nézünk, akkor nem találjuk meg Efezus városát.

¹⁴Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük.

Bárki is volt a zsidókhöz írt levél szerzője, Efezus városa jól mutatja, hogy mekkora igazság van a szavai mögött.

Nincsen itt maradandó városunk...

Mi az amihez mi kötődünk. A lakásunk, a kertünk? A 20. század magyar történelmét is annak okai közt említik, hogy Magyarországon az emberek 90%-a saját tulajdonú lakásban lakik, míg nyugaton ez az arány 40% körül van. Mi jobban röghöz vagyunk kötve, jobban ragaszkodunk. Viszont így a veszteség érzésünk is nagyobb, amikor elveszítünk valamit.

Mi az, amihez ragaszkodunk? Lehet az a családuink is, a szüleink, a gyermekeink. Igen, ki akarná elveszíteni őket? Pedig bármikor megtörténhet, meg is történik. És igen a veszteség érzése ilyenkor még inkább kézzel fogható.

Nincsen itt maradandó városunk...

Nem azt mondja ez a mondat, hogy ne legyen városunk... hogy ne vegyünk lakást, hogy ne alapítsunk családot nehogy veszteség érjen, hanem azt, hogy ne ezek legyenek az életünk középpontjában. Ahogyan Jób is: összeomlik ugyan a veszteségei miatt, de mégis ki tudja mondani – „áldott legyen az Úr neve”.

Mi a fontos?

¹⁴Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük.

Az eljövendőt keressük... ajánlja a levél szerzője.

Keressétek az Isten országát és igazságát, és mindezek ráadásul adatnak meg nektek... mondja Jézus a hegyi beszédben.

Sok mindenért hálásak lehetünk Istennek. Jó, ha ezeket össze tudjuk gyűjteni. Hálásak lehetünk, hogy van hol laknunk, hálásak lehetünk a családjunkért, hogy van munkánk, feladatunk... De ezen a mai estén Isten igéje megállít és elgondolkoztat: vajon a mögöttem lévő eszendőben mi volt a legfontosabb? Hogy megtartsam azt, amim van? Hogy még előbbre jussak?

Van az ő Igéje. Kerested-e az eljövendőt? Ez volt-e az első helyen?

Ha már bűnvalló istentisztelet, akkor be kell vallanom, hogy én személy szerint ebben a kérdésben sokat mulasztottam. Mert bár látszólag tettem a dolgom és szolgáltam az Urat, de úgy jártam mint Márta, aki ott sürgött forgott Jézus és a vendégek körül, mindent megtett, hogy a többiek hallgathassák a mestert, és neki is csurrant csöppent Jézus szavaiból, de Jézus mégis azt mondja: Mária választotta a jobb részt, az, aki ott ült a lábánál és hallgatta őt, aki kereste az eljövendőt.

Újévi fogadalmak következnek: Én szeretnék az előttünk lévő időben többet ülni a Mester lábánál, rá figyelve az eljövendőt keresve, próbálva kiválogatni a sok-sok dolog közül, amit csinálok, hogy mi az, ami múlandó, és mi az ami állandó.

Most pedig szeretném letenni mindazt, ami akadály volt ennek az elmúlt évben. Ezért bűnbánattal állok meg Isten színe előtt.

Velem tartasz?